

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 96/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpenej advokátom JUDr. JCLic. Tomášom Majerčákom, PhD., Južná trieda 28, Košice, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžr 95/2016 z 12. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 24. novembra 2017 sa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie

jej v záhlaví označených základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžr 95/2016 z 12. septembra 2017 a ktorým by napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka sa opravným prostriedkom podľa § 250l Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 (ďalej aj „OSP“) označeným ako „Žaloba“, ktorý bol doručený Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) 18. februára 2014, domáhala preskúmania zákonnosti postupu a neprávoplatného rozhodnutia Okresného úradu ■■■■■, pozemkového a lesného odboru (ďalej len „správny orgán“) č. 229/3/2009-Kos. zo 14. januára 2009, ktorým ako príslušný správny orgán podľa § 5 ods. 5 písm. g) zákona Slovenskej národnej rady č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločnostiach v znení neskorších predpisov v súlade s § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „reštitučný zákon“) rozhodol vo veci oprávnených osôb – ■■■■■. – tak, že v čase uplatnenia reštitučného nároku spĺňali podmienky uvedené v § 6 ods. 1 písm. n) a p) reštitučného zákona. Správny orgán zároveň rozhodol, že oprávnenej osobe ■■■■■ a dedičom oprávnenej osoby ■■■■■ (medzi ktorých patrí aj sťažovateľka) sa nevracia vlastnícke právo k nehnuteľnosti (roli) nachádzajúcej sa v k. ú. ■■■■■, pretože pozemok je vo vlastníctve fyzických osôb a je zastavaný, a podľa § 11 ods. 1 písm. a) a písm. d) reštitučného zákona sa takéto pozemky nevydávajú; nepriznaním vlastníckeho práva k predmetnému pozemku nie je dotknuté právo oprávnenej osoby ■■■■■ a dedičov oprávnenej osoby ■■■■■ na náhradu podľa § 11 ods. 2 reštitučného zákona, ktorú tieto osoby získajú v konkrétne špecifikovaných podieloch. Nezákonný postup správneho orgánu mal podľa tvrdenia sťažovateľky spočívať v tom, že hoci ju považoval za účastníčku správneho konania, nekonal s ňou, keďže jej do vlastných rúk nedoručil rozhodnutie č. 229/3/2009-Kos. zo 14. januára 2009. Uvedené rozhodnutie správny orgán „na základe plnej moci“ doručil bratovi sťažovateľky ■■■■■, „ktorý nebol spôsobilý na konanie z dôvodu choroby“ a ktorého sťažovateľka na zastupovanie v reštitučnom konaní nikdy nesplnomocnila. V tejto súvislosti krajskému súdu navrhla, aby prikázal správneho orgánu doručiť jej rozhodnutie

č. 229/3/2009-Kos. zo 14. januára 2009. Čo sa týka rozhodnutia č. 229/3/2009-Kos. zo 14. januára 2009, sťažovateľka videla jeho nezákonnosť v tom, že správny orgán nesprávne právne posúdil možnosť vydania pozemku, ako aj v tom, že náhrada mala byť za stavebný pozemok, a nie za poľnohospodársku pôdu. V tejto súvislosti sťažovateľka krajskému súdu navrhla, aby rozhodnutie správneho orgánu č. 229/3/2009-Kos. zo 14. januára 2009 zrušil.

3. Krajský súd uznesením č. k. 5 Sp 11/2014-78 zo 14. júna 2016 opravný prostriedok sťažovateľky odmietol podľa § 250p OSP ako oneskorene podaný, pretože z obsahu administratívneho spisu zistil, že *„napadnuté rozhodnutie bolo v súlade so zákonom doručené splnomocnenému zástupcovi navrhovateľky dňa 22. 01. 2009. Lehota na podanie odvolania mu začala plynúť dňa 23. 01.2009, jej posledným dňom bol deň 21. 02. 2009, ktorý pripadol na sobotu, t. j. deň pracovného pokoja, vzhľadom na ktorú skutočnosť sa v zmysle § 57 ods. 2 O. s. p. presunul na najbližší pracovný deň, t. j. pondelok 23. 02. 2009. Keďže proti nemu v zákonnej lehote nebol žiadnym z účastníkov správneho konania podaný opravný prostriedok, toto nadobudlo právoplatnosť dňa 11.06. 2010.“*. Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľky, že ■■■■■ nebol spôsobilý na právne úkony, krajský súd uviedol, že ňou *„predložené listiny dokumentujú zdravotný stav menovaného v roku 2011, t. j. dva roky po doručení napadnutého rozhodnutia menovanému. Súdu nebolo predložené žiadne rozhodnutie, z ktorého by bolo možné vyvodiť, že ■■■■■ bol obmedzený, resp. pozbavený spôsobilosti na právne úkony, ani doklady dokumentujúce podanie návrhu na súd tejto súvislosti, keďže jediným orgánom, ktorý má právomoc rozhodnúť o obmedzení, resp. pozbavení spôsobilosti na právne úkony je súd a to postupom podľa § 186 a nasl. O. s. p. Preto aj túto argumentáciu považuje súd za ničím nepodloženú a nepreukázanú.“*.

4. Na základe odvolania sťažovateľky, v ktorom namietla, že krajský súd *„nesprávne právne posúdil vec a nesprávne vyhodnotil dôkazy“*, najvyšší súd napadnutým uznesením uznesenie krajského súdu potvrdil v zmysle § 250ja ods. 3 druhej vety a § 219 ods. 1 OSP. V odôvodnení tohto rozhodnutia najvyšší súd uviedol, že *„zo spisu krajského súdu, ako aj predložených administratívnych spisov nesporne vyplýva, že napadnuté rozhodnutie odporcu č. 229/3/2009-Kos zo dňa 14. 01. 2009 bolo doručené dňa 22. 01. 2009 ■■■■■*

a právoplatnosť nadobudlo 23. 02. 2009“. Po preštudovaní plných mocí, ktoré sa nachádzajú v administratívnom spise, však najvyšší súd dospel k záveru, že „nesúhlasí s názorom odporcu ohľadne zastúpenia navrhovateľky v reštitučnom konaní. Zo znenia plnej moci už zo dňa 23. 03. 1994, ktorú udelila navrhovateľka svojmu bratovi vyplýva, že išlo o udelenú generálnu plnú moc, vo vzťahu k reštitučnému nároku po otcovi navrhovateľky... Navrhovateľka bola ale účastníčkou reštitučného konania v tejto veci, ako právna nástupkyňa po svojej matke [REDACTED], rod. [REDACTED], preto nemohla na konanie v tejto veci splnomocniť svojho brata [REDACTED] tak ako to uvádza odporca plnou mocou zo dňa 23. 03. 1994, keďže matka navrhovateľky zomrela až dňa 11. 12. 2005, kedy sa navrhovateľka stala jej právnym nástupcom i vo veci reštitúcie. To znamená, že v roku 1994 navrhovateľka nebola osobou oprávnenou v reštitučnom konaní a nebola ani účastníčkou konania, účastníčkou reštitučného konania bola matka navrhovateľky... Najvyšší súd má poukazujúc na uvedené, preukázané, že v čase vydania rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu [REDACTED] č. 229/3/2009 zo dňa 14. 01. 2009, nebol v súlade so zákonom a obsahom predložených plných mocí postup úradu pri doručovaní predmetného rozhodnutia navrhovateľke.“. V tejto súvislosti najvyšší súd uviedol, že „lehota na postup súdu podľa § 250b ods. 2 O. s. p. je v zákone stanovená tak, že súd podľa § 250b ods. 2 O. s. p. postupuje len v prípade, ak od vydania rozhodnutia správneho orgánu ktoré nebolo navrhovateľke doručené, neuplynula lehota troch rokov. V tejto veci navrhovateľka podala žalobu na takýto postup na Krajský súd v Košiciach osobne dňa 18. 02. 2014. Rozhodnutie, ktorého doručenia sa v petite domáhala, t. j. doručenia rozhodnutia Okresného úradu [REDACTED] č. OPÚ 229/3/2009-Kos, bolo vydané dňa 14. 01. 2009. Lehota na podanie žaloby podľa § 250b ods. 2 O. s. p. v tejto veci začala plynúť dňa 15. 01. 2009 a uplynula dňa 14. 01. 2012. Lehota, v ktorej súd mohol vyhovieť žalobe navrhovateľky na doručenie predmetného rozhodnutia odporcu, uplynula navrhovateľke ešte pred podaním žaloby na súd, preto žaloba bola podaná oneskorene a z tohto dôvodu súdy už nemajú zákonnú možnosť pochybenie správneho orgánu napraviť... Pokiaľ sa týka preskúmania zákonnosti samostatného rozhodnutia odporcu zo dňa 14. 01. 2009 podľa tretej hlavy piatej časti O. s. p., najvyšší súd musí rovnako konštatovať, že na podanie opravného prostriedku na preskúmanie neprávoplatného rozhodnutia stanovil zákon lehotu 30 dní (§ 250m ods. 2 O. s. p.), ktorú z vyššie uvedených dôvodov navrhovateľka zmeškala. Najvyšší súd zároveň

konštatuje, že vo veciach správneho súdnictva zameškanie lehoty nemožno ani odpustiť (§ 250l ods. 2 O. s. p. v spojení s § 250b ods. 1 veta druhá O. s. p.).“ Čo sa týka spochybňovania duševného stavu ■■■■, najvyšší súd sa priklonil k argumentácii správneho orgánu, keďže „zo spisového materiálu nijako nevyplýva, že by bol ■■■■ zbavený alebo obmedzený v spôsobilosti na právne úkony, pričom nikdy počas konania takáto skutočnosť nebola nikým namietaná, a predložená zdravotná dokumentácia ■■■■ dokladuje jeho zdravotný stav v roku 2011, teda ako správne poznamenal Krajský súd v Košiciach, zdravotný stav až dva roky po vydaní rozhodnutia, pričom Najvyšší súd SR už len dodáva, že podľa zásady *vigilantibus iura scripta sunt – práva patria len bdelym*“.

5. S uvedenými závermi najvyššieho súdu sťažovateľka nesúhlasí a opakujúc svoje doterajšie argumenty v sťažnosti namieta, že hoci najvyšší súd dospel k správneému záveru o nedoručení rozhodnutia správneho orgánu sťažovateľke, odvolávajúc sa na znenie § 250b ods. 2 a 3 OSP „povedal, že nakoľko už od vydania rozhodnutia uplynuli tri roky, tak nie je možné prikázať Obvodnému pozemkovému úradu ■■■■ doručiť rozhodnutie zo dňa 14. 01. 2014 č. 229/3/2009 Kos. sťažovateľke“. Podľa názoru sťažovateľky v danom prípade „nemožno sa odvolávať na § 250b ods. 2 OSP, nakoľko so sťažovateľkou sa ako s účastníčkou konalo, len jej neboli doručované písomnosti“. Tento „spor“ vyriešil až najvyšší súd, preto mal prikázať správneému orgánu doručiť sťažovateľke rozhodnutie č. 229/3/2009-Kos. zo 14. januára 2009, lebo inak nemôže byť právoplatné ani vykonateľné. Keďže tak najvyšší súd neurobil, v dôsledku čoho sťažovateľka nemohla proti rozhodnutiu správneho orgánu podať odvolanie, porušil jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Z judikatúry všeobecných súdov (R 19/1968) a ústavného súdu (III. ÚS 148/05) pritom vyplýva, že „Doručovanie do vlastných rúk je kvalifikovanou formou doručenia. Pri tomto doručovaní je vylúčená možnosť doručiť zásielku náhradnému prijímateľovi a túto zásielku môže prevziať len adresát... Pokiaľ všeobecný súd nemá preukázaný záver, že došlo k doručeniu správneho rozhodnutia mimo rozumných pochybností, musí vychádzať z predpokladu, že rozhodnutia doručené neboli.“.

II.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

7. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

8. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

9. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu vydaného v rámci rozhodovania o opravnom prostriedku sťažovateľky proti rozhodnutiu správneho orgánu (body 2 až 4).

10. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý

predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (I. ÚS 298/2014, III. ÚS 21/2015, I. ÚS 533/2016).

11. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 596/2012, IV. ÚS 585/2014).

12. Predpokladom postupu podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku bolo rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov (§ 250l ods. 1). Podľa ustanovení tejto časti sa dokončia aj konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti nového procesného predpisu upravujúceho konanie v správnom súdnictve – Správneho súdneho poriadku účinného od 1. júla 2016 (ďalej aj „SSP“), vrátane odvolacieho konania – § 492 SSP. Správny súd v prípade postupu podľa § 250l a nasl. OSP vystupoval priamo ako odvolacia inštitúcia proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy, čiže v zjednodušenom porovnaní ide o priamu kontrolu moci výkonnej mocou súdnou. Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a. To znamená, že pre konanie podľa tretej hlavy piatej časti, pokiaľ ide o účel a rozsah preskúmania, platili rovnaké princípy ako v konaní o žalobách, napr. že pre súd je rozhodujúci stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy (§ 250i ods. 1 prvá veta), že aj opravný prostriedok súd prejedná v jeho medziach, ktoré účastník v opravnom

prostriedku namietať (§ 250h ods. 1). Podľa § 250b ods. 2 OSP ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, súd overí správnosť tohto tvrdenia a uloží správne orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie a podľa okolností odloží jeho vykonateľnosť. Týmto stanoviskom súdu je správny orgán viazaný. Po uskutočnenom doručení predloží správny orgán spisy súdu na rozhodnutie o žalobe. Ak sa v rámci správneho konania po vykonaní pokynu súdu na doručenie správneho rozhodnutia začne konanie o opravnom prostriedku, správny orgán o tom súd bez zbytočného odkladu upovedomí. Podľa § 250b ods. 3 OSP súd postupuje podľa odseku 2, len ak od vydania rozhodnutia, ktoré nebolo žalobcovi doručené, neuplynula lehota troch rokov.

13. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia (bod 4) ústavný súd zistil, že najvyšší súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy, ktorými by poprel jej účel a význam. Napadnuté uznesenie nemožno označiť za arbitrárne v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnuté uznesenie nereflektovalo ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky.

14. Postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom (v danom prípade procesnými predpismi upravujúcimi postup súdu v rámci správneho súdnictva účinnými do 30. júna 2016) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) totiž rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne

skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O taký prípad tu však nejde, preto ústavný súd argumentáciu sťažovateľky (bod 5) nepovažuje za spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu.

15. Ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľky na svoje rozhodnutia vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 237/2016 a sp. zn. sp. zn. II. ÚS 703/2017, v ktorých aproboval aplikáciu lehoty podľa § 250b ods. 3 v konaní podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. V prípade sťažovateľky nevidel dôvod na to, aby dospel k odlišnému záveru.

16. Navyše, ústavný súd dáva do pozornosti, že inštitút opomenutého účastníka upravuje aj Správny súdny poriadok v § 179 (žaloba opomenutého účastníka), pričom lehota na podanie žaloby je rovnako tri roky od vydania napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy a správny súd na jej uplynutie takisto musí prihliadnuť obligatórne z úradnej povinnosti.

17. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2018